

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Hanna Bartkowiak

Sędziowie: SSO Leszek Matuszewski (spr.)

SSO Piotr Gerke

Protokolant: st. prot. sąd. B. G.

przy udziale: Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu I. K.

po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2018 r.

sprawy P. K.

oskarżonego z art. 286 § 1 kk w związku z art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Szamotułach

z dnia 28 grudnia 2017 r. sygn. akt II K 70/17

1. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy,
2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 zł tytułem zwrotu wyłożonych kosztów postępowania odwoławczego i wymierza mu opłatę w kwocie 980 zł za II instancję.

SSO Leszek Matuszewski SSO Hanna Bartkowiak SSO Piotr Gerke

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Szamotułach, wyrokiem z dnia 28 grudnia 2017 roku, sygn. akt II K 70/17 uznał oskarżonego **P. K.** za winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 w związku z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. w związku z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres 1 roku tytułem próby.

Sąd I Instancji na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył podsądnemu P. K. karę grzywny w ilości 200 stawek dziennych grzywny, przyjmując, że jedna stawka dzienna odpowiada kwocie 20 złotych.

Na podstawie art. 72 § 2 k.k. zobowiązano P. K. do naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w części nienaprawionej, przez oskarżonego M. S., tj. w kwocie 3.000 złotych na rzecz (...) SA z siedzibą we W. w terminie 3 miesięcy od uprawomocnienia się wyroku.

W tym samym wyroku uznano podsądnego M. S. za winnego przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k. i za to przestępstwo na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. w związku z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawieszono na okres 1 roku. Na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzono podsądnemu M. S. karę 100 stawek dziennych grzywny, przyjmując, iż jedna stawka dzienna grzywny odpowiada kwocie 10 złotych.

Z powyższym wyrokiem nie zgodził się obrońca **P. K.**, składając apelację. Skarżący zarzucił orzeczeniu błąd w ustaleniach faktycznych, a także obrazę przepisów postępowania.

Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego P. K. nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy zauważyć, że postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone prawidłowo. Przedmiotem rozważań Sądu były dowody zarówno na korzyść oskarżonego, jak i wszelkie dowody im przeciwne. Uzasadnienie wyroku odpowiada zaś wymogom art. 424 k.p.k. i w pełni pozwala na kontrolę prawidłowości rozstrzygnięcia.

Wina i sprawstwo podsądnego, co do przypisanego mu współsprawstwa w popełnieniu oszustwa nie budzą żadnych wątpliwości Sądu II Instancji. Wskazują na to częściowo wyjaśnienia oskarżonego P. K. (k.264-266), a także relacje procesowe złożone przez podsądnego M. S. (k.462). Ocena tych dowodów utrzymuje się w granicach sądowej swobody oceny dowodów

Wbrew temu, co sugeruje obrońca, w toku postępowania zgromadzono wystarczający materiał dowodowy do uznania oskarżonego za winnego przypisanego mu przestępstwa. W świetle przepisów kodeksu postępowania karnego, przesądzenie winy i sprawstwa podsądnego nie jest uzależnione od ilości dowodów obciążających, lecz od tego, czy w świetle dyrektyw sądowej swobody oceny dowodów są wiarygodne, czy też nie. Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, że powyższe dowody są wystarczające do ustalenia prawdy materialnej. Rzeczne oświadczenia dowodowe w sposób wyczerpujący i rzeczowy przedstawiają okoliczności popełnienia inkryminowanego czynu.

Sąd meriti słusznie uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego P. K. złożone w postępowaniu przygotowawczym, odmawiając wiarygodności jego wyjaśnieniom złożonym w toku przewodu sądowego. Prawdą jest, że podejrzany był poszukiwany listem gończym i decyzją Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 18 grudnia 2008 roku zastosowano wobec niego w związku z tym środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres 14 dni (k.186). Była to zapewne sytuacja stresująca dla podsądnego. Jednakże tego rodzaju napięcie psychiczne jest naturalne w wypadku osób znajdujących się w takim położeniu, jak oskarżony i nie wyłącza automatycznie swobody wypowiedzi w trakcie składania relacji procesowych w postępowaniu przygotowawczym . Co istotne, P. K. w dniu 6 października 2016 roku stawiał się w jednostce prokuratury w obecności swojego obrońcy, przyznał się do stawianego mu zarzutu, złożył wyjaśnienia i zaproponował sankcje karne. Wyjaśnienia, jakie złożył podejrzany i to w obecności swojego obrońcy jawią się jako spójne i rzeczowe, a nie, jako wynik szoku spowodowanego zatrzymaniem, czy strachem przed izolacją aresztową.

Ani obrońca, ani podsądny nie podważali prawidłowości tej czynności, czy swobody wypowiedzi podsądnego, czy też nie wnioskowali o ponowne przesłuchanie podejrzanego w toku postępowania przygotowawczego. Co więcej obrońca podsądnego w dniu 19.01.2017r na posiedzeniu poświęconym rozpoznaniu wniosku o skazanie bez rozprawy oznajmił, że jego mandant wyraża zgodę na dobrowolne poddanie się karze ale wnioskuje o orzeczenie kary grzywny, w niższym wymiarze, niż ustalono z prokuratorem.

Przyznanie się do winy podsądnego w postępowaniu przygotowawczym znajduje umocowanie w relacjach procesowych M. S., który również przyznał się do winy i konsekwentnie opisywał rolę podsądnego, jako osoby wydającej gotówkę, zamiast leasingowego sprzętu. Nie ma wątpliwości, że podsądny wskazał właśnie P. K. jako współsprawcę popełnionego wraz z nim oszustwa i w tej postawie trwał on do zakończenia postępowania dowodowego przed Sądem I instancji

Bez znaczenia jest waga protokołu zdawczo-odbiorczego podkreślana przez obrońcę. Z wiarygodnych wyjaśnień M. S. wynika istotnie, że podpisywał dokumentację, lecz po otrzymaniu gotówki od oskarżonego, zamiast sprzętu komputerowego, wynikającego z umowy leasingu. Podjęcie tej czynności nie podważa w żadnym stopniu winy oskarżonego. Złożenie podpisu nie dowodziło zatem tego, że oskarżeni wykonali umowę leasingu, lecz oznaczało jedynie pozorowanie przed zainteresowanymi podmiotami (bankiem-leasingodawcą, czy organami skarbowymi), że doszło do wykonania umowy. Z wyjaśnień podsądnego wprost wynika, że „ Podpisałem trzy protokoły zdawczo-odbiorcze pomimo, że sprzętu nie odebrałem (k.43).

Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ocenił zeznania M. K., jako niewiarygodne. Świadek ten ma oczywisty interes w zatajaniu szczegółów zajścia z uwagi na możliwość poniesienia odpowiedzialności karnej z racji uwikłania w przestępczy proceder. Wyżej wymieniona nie została ujęta w akcie oskarżenia, jako osoba oskarżona wraz podsądnymi i trwają nadal jej poszukiwania. Przestępcze zachowania oskarżonego wynikają jednoznacznie z oświadczeń dowodowych M. S. i P. K..

Sąd Okręgowy nie znalazł powodów, aby reformować sankcje karne wymierzona oskarżonemu wyroku z uwagi na ich raziącą surowość.

Raziącą niewspółmierność kary ma miejsce wówczas, gdy orzeczona kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, ale nie uwzględnia jednak w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy- gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą (vide: wyrok SN z dnia 11 kwietnia 1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 7-8/1985, poz.60). Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę ocen co do jej wymiaru, ale różnice tak zasadniczej natury, że karą dotychczas wymierzoną nazwać można by niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (vide: wyrok SN z dnia 2 lutego 1995 r. II KRN 198/94).

Kara 1 roku pozbawienia wolności stanowi umiarkowaną odpłatę za wyrządzone zło. Podsądny zdecydował się popełnić wyrachowane oszustwo, doskonale zdając sobie sprawę ze znaczenia podejmowanych działań. Tego rodzaju zachowanie nie tylko doprowadziło do wyłudzenia mienia, ale również mogło podważyć zaufanie do osób zajmujących się działalnością gospodarczą, polegającą na prowadzeniu handlu sprzętem komputerowym.

Oskarżony nie jawi się jako osoba do cna zdemoralizowana. Sąd I instancji słusznie zdecydował się na zastosowanie wobec niego środka probacyjnego na okres 1 roku próby. Kara grzywny będzie wzmocnieniem orzeczonego środka probacyjnego. Również pozostałe rozstrzygnięcia, jako odpowiadające prawu utrzymano w mocy.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy:

1. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 złotych tytułem zwrotu wyłożonych kosztów postępowania i wymierzył mu opłatę w kwocie 980 zł za II instancję.

SSO Leszek Matuszewski SSO Hanna Bartkowiak SSO Piotr Gerke